

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

3/2023
32. årgang

Liksom hjorten skrik etter
rennande bekker, slik skrik
mi sjel etter deg, Gud.
Sal 42:2

I dette nummeret:

- Hva er religionsfrihet?
- Såkornet og de fire slag hjertejord
- Kvinnelige prester - hvorfor ikke ?

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, Controller Finn-Widar Knutzen, Lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, Controller Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro som pdf som vedlegg til e-mail. Dersom du ønsker det, vennligst oppgi ditt navn og adresse + din e-mailadresse til btpost@bibelsk-tro.no

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafersfjord
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Foto på forsiden:
LubosHouska
Pixabay

Hva er religionsfrihet?

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Den Hellige Ånd til innsegl

Andakt. Av Hans Erik Nissen..... 6

Min Frelser og Forsoner

Sang. Av William Abildsnes 7

Pinsehøytiden

Bibelforum. Av Per Bergene-Holm 8

Bli fylt av Ånden!

Bokklipp. Av Asbjørn Aavik 10

Faderfavnen åpen

Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius..... 11

Overtalelse eller overbevisning?

Søkelys på forkynnelsen. Av Guttorm Raen..... 12

Såkornet og de fire slag hjertejord

Bibelforum. Av Axel Lundholm Saxe..... 13

Troen og kjærligheten er Åndens verk

Bokklipp. Av Carl Fredrik Wisløff 18

Kvinnelige prester – hvorfor ikke?

Aktuelt emne. Av Jan Bygstad..... 18

Forfølgelsen kommer nærmere

Åndssituasjonen. Av Kjell Skartveit 21

Kirkedrama

Bokklipp. Av Frank Jacobsen 22

Ver alltid glade

Andakt. Av Kjell Dahlene 24

Om ekteskapet

Bokklipp. Av Øivind Andersen..... 25

Anfeltelse

Bokklipp. Av Hans Erik Nissen 26

Guds ufeilbare ord

Bokklipp. Av Carl Fredrik Wisløff 27

Bibelsamling på Audnastrand..... 28

I himmelens heilagdom alltid du står,
for Faderens åsyn deg syner,
og trufast for dine i forbøn du går
så fienden ikkje oss tyner.
Ver høglova, Jesus, vår Herre!

(Nr. 684 v. 2 i Sangboken)

Neste nummer kommer i juli måned

Hva er religionsfrihet?

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Dette er en meget aktuelt spørsmål i vår tid. Store norske leksikon definerer det slik: «Religionsfrihet er retten til personlig trosfrihet og til å utøve den religion, tro eller overbevisning man bekjenner seg til, alene eller i fellesskap med andre.»

Grunnlovens § 16 sier: «Alle innbyggere i riket har fri religionsutøvelse». Med andre ord: Grunnloven gir alle sine borgere fri religionsfrihet. Men så er spørsmålet: Har landets borgere denne religionsfrihet? Legger ikke samfunnet press på enkelte kristne og kristelige organisasjoner?

Å legge press på religiøse samfunn er brudd på trosfriheten

Assisterende generalsekretær i Helsingforskomiteen, Gunnar M. Ekeløve-Slydal har uttalt at å legge press på religiøse samfunn er et brudd på trosfriheten og sier videre at trossamfunnene skal ha frihet til å operere uten at staten presser dem til å støtte en viss politikk. (Dagen 07.09.2022)

Jeg er helt enige i denne påstanden. Kirkesamfunn og kristelige organisasjoner må ha rett til å utforme sin kristne tro på basis av Den Hellige Skrift. Dette er helt i ovenstemmelse med Bibelens lære om regimentene.

Det verdslige og åndelige regimente

Den augburske bekjennelse, som også er bekjennelsesskrift for Den norske kirke, skiller i Artikkel 28 mellom det verdslige og åndelige regimente.

Basis for det verdslige regimente er loven. Det vil si lovens 1. bruk: Den borgerlige bruk.

Augustana sier i art. 28: «For statsstyringen har å gjøre med andre ting enn evangeliet. Øvrigheten verger ikke sjelene, men legemene og de legemlige ting mot åpenbar urett og holder menneskene i tømme med sverd og legemlige straff».

Vi skal legge merke til at statsstyringen verger

legemene og de timelige ting. Derfor sier også Skriften at den bærer ikke sverdet for ingen ting, (Rom 13,4).

Med andre ord: Øvrigheten har fått mandat av Gud til å styre samfunnet etter Guds lover, opprette lov og orden og straffe lovbrøtere for å unngå kaos og lovløshet. Følgelig har myndighetene også rett til å innkreve skatt og toll (se Matt 22,21!)

Den treenige Gud styrer også gjennom det åndelige regimente. Dette skjer ved evangeliet. Denne makt er etter befaling fra Gud om å forkynne evangeliet, tilgi og fastholde synder og forvalte sakramentene. Augustana sier: «Evangeliet verger sjelene mot ugudelige meninger, mot djevelen og den evige død».

Gud styrer altså på to forskjellige måter. Augustana oppfordrer oss til å se på dem begge med «hellig ærefrykt» og holde dem i akt og ære som Guds største velgjerninger på jorden. Begge er en gave og en velgjerning fra Gud (se Ord 24,21-22!)

Staten blander seg inn i det åndelige regimente

Det mest alvorlige i dag er at Statens lover strekker seg inn i det åndelige regimente. Staten blander seg med andre ord inn på et område hvor den etter Guds ord ikke har noe mandat. Den vil følgelig også herske over sjelene. Det er det samme som å forkaste Gud og hans livslover for menneskelivet. Men det fører alltid til samvitighetsproblem, konflikter og tyranni.

Når øvrigheten på en eller annen måte vil tvinge sin ideologi (lover) inn på de kristne og kristelige organisasjoner imot Guds ord, da har øvrigheten inntatt et område hvor bare Gud skal styre. Med andre ord: Øvrigheten har detronisert Gud og innsatt seg selv der istedet.

Er det ikke nettopp dette vi nå opplever i Norge? Kristne, både ledere og lekfolk, blir

tvunget til taushet om hva Guds hellige og inspirerte Ord lærer om seksualitet, kjønn, ekteskap og familieliv.

Når myndighetene fremmer seksuelle forhold som Bibelen forbyr og sier at de som praktisere dette, ikke skal arve Guds rike (1 Kor 6,9), så opptrer myndighetene med en sekulær og antikristelig ideologi som er fremmed for Grunnlovens § 2 og § 16.

Kjell Skartveit har rett

Følgelig har Kjell Skartveit rett når han skriver: “Vi er blitt pålagt av den lovgivende myndighet å være slaver under synden”. Men de som er slaver under synden, blir utelukket fra Guds rike, sier Guds ord (Rom 6,23). Med andre ord: Myndighetene forkaster Guds livslover og dermed forføres landets innbyggere.

I følge forslaget til den nye loven om forbud mot konverteringsterapi kan bønn, sjelesorg og bibelsk basert etikk, bli straffet med opptil seks års fengsel. – 6 års fengsel er identisk med strafferammen for uaktsom drap.

Dette er et tegn på at staten også vil herske i det åndelige regimente.

Men en gjenfødt kristen bør heller gå i fengsel enn å svikte Den treenige Gud. Luther sier det slik om myndighetene: “Men når de vil gripe inn idet åndelige regimente og fange oss i vår samvittighet der Gud alene skal regjere, da skal vi slett ikke lyde dem, men heller la dem skjære halsen over på oss.”

Staten er på vei til å bli totalitær

Den vil herske over hele mennesket på alle livets områder, både fysisk og åndelig, fra vogge til grav. Men da kommer myndighetene i konflikt med artikkel 18 i FNs menneskeretts-erklæring:

“Enhver har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer.”

Vi kan gjerne spørre: Hvorfor tar ikke den norske regjering dette ad notam?

Staten blir en demonisk makt

Professor Carl Fr. Wisløff skrev i sin tid: “ – det er synd mot Gud om staten gir seg til å tyrannisere sjelene og vil bestemme hva de skal tro, mene og kjenne som samvittighetsplikt. For om staten vil tvinge og binde sjelene i overbevisningens saker, da kommer derav ikke annet enn samvittighetsnød, urett og forfølgelse. Da blir dommen i Guds ord aktuell: at hvor statens makt skiller lag med retten, der blir staten ikke Guds redskap, men en demonisk makt. (Luk 4,6; Joh 14,30; Åp 12- 13).” (Fra boka “Det kristne livet” Lunde forlag 1977)

Vi vil også ta med et sitat av biskop Berggrav: “Vil staten være total, det vil si når den selv vil være livsanskuelse og påtvinge en livsoppfatning, da er ifølge Luther djevelen løs. Da krever staten for seg det helliges glans, da setter staten seg i Guds sted, da er den antikrist. Bare så lenge som øvrigheten har Gud til sin øvrighet, er den øvrighet etter Guds orden.”

(Fra foredraget “Når kusken er gal” 1941)

Avslutning

Avslutningsvis vil vi poengtere at å legge press på kristelige organisasjoner, foreninger og lag er et brudd på religionsfriheten. De skal ha frihet til å operere uten at staten presser dem til å støtte en viss politikk. Politikere må lære å skille mellom det verdslige og det åndelige regimente og ikke blande dem sammen. Politikerne har nemlig ikke fått mandat fra Gud til å styre og herske i det åndelige regimente. Den eller de som gjør det, setter seg opp mot den almektige Gud og må ta konsekvensene av det, både nå og i evigheten. □

Bestill Bibelsk Tro
for 2023 og få
nr 5 og 6 for 2022

Den Hellige Ånds innsegl

AV AV HANS ERIK NISSEN

“..., i ham har også dere, da dere kom til troen, fått til innsegl Den Hellige Ånd, som var lovt”. (Ef 1,13.

Uten Den Hellige Ånd kan ingen bli en kristen. Heller ikke kan noen være en kristen uten å eie Den Hellige Ånd.

Av naturen kan ingen erkjenne syndens alvor. At Gud skulle kunne forkaste meg og dømme meg til fortapelse, kan jeg ikke forstå. Det hele blir endret når Den Hellige Ånd opplyser hjertet ved Guds ord. Da blir synden alvor. Hjertets kulde, likegyldighet og vrangvilje anklager og fordømmer. Jeg skylder Gud alt. Likevel takker, ærer og lyder jeg ham ikke som jeg skulle. Jeg selv kommer alltid i første rekke. Når jeg vil ha med Gud å gjøre, er det for å bruke ham.

Når Gud viser meg litt av fordervelsens avgrunn, kan jeg ikke tro at det er noen mulighet for meg til å bli frelst.

Men Ånden stanser ikke med å overbevise om synd. Å åpenbare Jesus er Den Hellige Ånds oppgave. Jeg kan høre og lese om ham,

men jeg kan ikke gi meg selv troen. Hvis Guds Ånd ikke fører Jesus inn i hjertet mitt, kommer han aldri inn. Men det er ikke noe Den Hellige Ånd heller vil, enn å herliggjøre Jesus.

Han gjør Jesus til ditt hjertes største og dyreste skatt. Han er ikke fjern og utilnærmelig. Hans kjærlighet varmer og gjennomgløder. Jeg vet at jeg er elsket av ham. Hans kjærlighet føder kjærligheten i hjertet mitt, og jeg elsker igjen.

Når det skjer, kan jeg ikke leve uten Jesus. Følelsene skifter. Snart er jeg kald, snart varm. Snart er jeg brennende, snart likegyldig. Når følelsene er sterke, er hjertet fylt av lovprisning av Jesus, Når de forsvinner, og det synes som Jesus har forlatt meg, da driver denne nøden meg til ham. Viktigere enn alt annet er Jesus og frelse for min sjel. Jeg vil heller dø enn å miste Jesus.

Dette er Åndens gjerning i hjertet.

(Fra andaktsboka “Ett er nødvendig”, 29. juli, Lunde Forlag) □

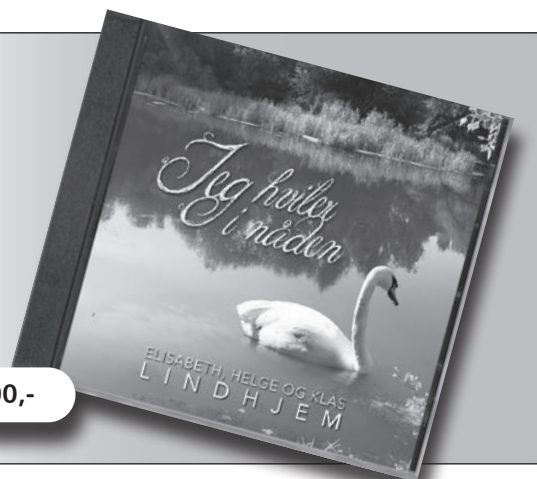
CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Min Frelser og Forsoner

Av Willy Abildsnes

1.

Min Frelser og Forsoner,
min salighet og fred,
som nå i himlen troner,
jeg faller for deg ned.
På Golgata du tronet
en gang, all verdens drott.
Bespottet, tornekronet,
for mine synder slått.

2.

Hva Gud av meg har krevet,
det har jeg fått av deg.
Det liv jeg skulle levet,
det levde du for meg.
Den død jeg skulle lide,
på korsets tre du led.
Den strid jeg skulle stride,
i angst du for meg stred.

3.

Den kalk jeg skulle tømme,
den har du for meg tømt.
Meg skulle Gud fordømme,
du ble for meg fordømt.
Jeg var av Satan bundet,
du Satan for meg bandt.
Min seier den er vunnet.
I seieren du vant!

4.

Din vil jeg evig være,
du ofret deg for meg.
Med lovsang vil jeg ære
og høyt opphøye deg.
For all din store nåde
og rike kjærlighet,
du over meg skal råde
i tid og evighet.

Pinsehøytiden

AV PER BERGENE HOLM

Pinsen er den andre av de tre store valfartshøytidene i det gamle Israel. Den første av disse er påske, den andre pinse og den tredje er løvhyttefesten. Høytidene knytter seg både til Herrens store frelsesgjerninger for sitt folk og til jordbruksåret i Israel.

Påskehøytiden var til minne om frelsen ut av Egypt, da lammet ble slaktet for å fri folket fra morderengelen, da Herren førte sitt folk ut i frihet fra treldommen. Men påske markerte også at kornhøsten kunne begynne. Bygget, som var først modent, kunne nå høstes inn. Det var førstegrøden. I de sju ukene mellom påske og pinse var det bygghøst.

Pinsehøytiden knyttes ikke som påsken til noen bestemt frelseshandling i Israels historie. Men når vi leser i andre Mosebok, ser vi at pinsen faller sammen med den tiden da loven ble gitt på Sinai. Jødene har derfor alltid knyttet lovgivningen på Sinai til pinsehøytiden, og det er nok riktig. Med pinsen begynner også hvete høsten og den virkelige innhøstningen.

Løvhyttefesten

Løvhyttefesten kommer sist av de tre store høytidene. Den var til minne om hvordan Herren hadde vært med sitt folk på vandringen fram til Kana'ans land, og sørget for dem. Løvhyttefesten markerer samtidig starten på frukthøsten, innhøstningen av druer og oliven. Vi feirer ikke løvhyttefesten, men alle som hører Jesus til og som en dag skal få bli med ham når han henter sin brud, skal få feire den – i den store løvhyttefesten i himmelen.

Slik Herrens frelsesgjerninger for Israel bare er en skygge av det som skulle komme, så er også de gammeltestamentlige høytidene bare en skygge. Påsken og påskelammet er en skygge av det Guds lam som bar all verdens synd, Guds store frelsesgjerning for å berge

oss fra sin egen dom og vrede, og løse oss ut av treldommen under synden.

Og etter påsken kunne kornhøsten begynne. Kornhøsten, i første rekke hvete høsten, er i hele Skriften et bilde på innhøstningen til frelse. Kristus selv er førstegrøden, den førstefødte av de døde, men i kraft av ham er det løfter om en enda større høst. Evangeliet om frelsen i Jesus skal bære frukt i menneskenes hjerter og bli til en veldig høst.

Først med pinsen begynner selve hovedhøsten, hvete høsten. Da gir Gud sin Ånd som utrustning til vitnetjeneste for verden. Fra da av skal evangeliet forkynnes til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og frelsen i Jesus skal bære frukt blant folkeslagene.

Frukthøsten

Frukthøsten som begynte etter løvhyttefesten er derimot et bilde på innhøstningen til dom (jf. Åp 14,14-20). Der evangeliet ikke ble tatt imot til frelse, der modnes menneskene for Guds dom. Men tilbake til en annen side ved pinsehøytiden. På Sinai ga Gud Israel sin lov. Og han talte da til folket og sa: *“Dersom dere nå virkelig vil høre min røst og holde min pakt, da skal dere være min eiendom framfor alle folk – for hele jorden er min. Dere skal være et kongerike av prester for meg og et hellig folk”* (2 Mos 19,5-6).

Gud vil sette sitt merke på sitt eiendomsfolk

Gud vil sette sitt merke og stempel på sine, sitt eiendomsmerke. Loven var et slikt merke for Israel, så lenge de fulgte den. Den ga hele folket et preg som skilte dem fra alle andre folk, et preg som viste at de var Herrens eget folk. I den gamle pakts tid var dette i første rekke et ytre preg, med omskjærelse, lover for mat og klær og andre utvendige leveregler.

Men det var ikke Guds tanke at dette preget bare skulle være i det ytre. Derfor taler Skriften

om loven skrevet på hjertets kjøttavler i motsetning til på steintavler. Så lenge loven bare er skrevet på steintavler og bare kommer til oss utenfra, så er den i første rekke et anklageskrift mot oss. Den dømmer vårt liv og åpenbarer vår synd og at vi er skyldige for Gud. Loven har så visst ingen kraft til å frelse, men står i dødens og fordømmelsens tjeneste.

Men der et menneske ved troen på Guds lam som bar all verdens synd, har fått syndenes forlatelse og frelse fra lovens dom og anklage, der skriver også Gud sin lov inn i menneskehjertet, på hjertets kjøtt-tavler. Gud gir et nytt hjerte inne i sine og skriver sin lov i deres hjerter, og da blir loven i sannhet et eiendomsmerke, et preg og et innsegl på Guds eiendomsfolk (jf. 2 Kor 3,3-6; Jer 31,33).

Men å få loven skrevet på sitt hjertes kjøtt-tavler, det står ikke til deg og meg å få til. Det er ingen selvforbedring! Nei, det er noe som skjer i det hjerte hvor Jesus får komme inn med sin frelse. Jesus selv tar bolig i våre hjerter og gjør det til et Åndens tempel, et levende tempel.

Og da er vi igjen midt inne i pinsenhøytidens sentrum. I den gamle pakts tid åpenbarte Gud seg til frelse gjennom tabernaklet og tempelet. Der var prestene som leste Guds ord for folket, der var gudstjenesten med sine anskuelige offer og handlinger som åpenbarte Guds frelsesråd for folket. Og folket måtte komme til tabernaklet og tempelet for å lære Gud å kjenne. Fra alle folk og nasjoner måtte de dra opp til Jerusalem og tempelet for å høre Guds ord bli forkynt og få del i pakten, slik vi leser om det på pinsedag, hvor de er samlet fra hele verden, ikke bare jøder, men også mange andre (Apg 2,5-11).

Nå hadde Jesus selv, så lenge han vandret på jorden, åpenbaret Gud og hans frelse. Jesus var det fullkomne tempel, Gud åpenbart i kjød. Han er tabernaklet iblant oss. Hans tempel ble revet ned og gjenreist på tre dager. Men Jesus forlot vår jord for å ta sete ved Faderens høyre hånd og gjøre sin frelse gjeldende i himmelen.

De troende skal være både prester og tempel
Fra pinsedag av er nå de troende den levende

Guds tempel, og åpenbarer Guds store frelsesgjerninger for verden. De troende skal både være prester og tempel, et tempel av levende steiner. Og hvilket bilde og preg skal dette tempelet bære? Jo, det er bildet av Jesus, det er Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn som skal skinne fram gjennom de troende. De troende er ikke et dødt tempel, en død bygning, men Jesu legeme her på jord, fylt med hans Ånd – et Kristi brev til verden, *“ikke skrevet med blekk”*, den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men på hjertets kjøttavler. (2 Kor 3,3). □

Bok:

“Levende forkynnelse
eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

Hva mener Herren med dette budskapet til oss: Bli fylt av Ånden?

AV ASBJØRN AAVIK

For å kunne forstå det, må vi gå tilbake til noe vi før har talt med hverandre om. Dette nemlig: Den Hellige And er en person. Han er ikke bare en upersonlig kraft, et pust eller en innflytelse i livet vårt. Det er en guddommelig person som tar vårt hjerte til sin bolig.

Er bare dette klart for oss, blir det heller ikke så vanskelig å få skue inn i sannheten i det guddommelige formaningsord vi nå har foran oss.

Når Ånden er en person, er det helt feilaktig å be slik en ofte hører det i møtene og i private bønnesamvær: Herre, gi meg mer av den Hellige And! Er Anden en person, fikk jeg ikke en del av ham ved gjenfødselen, litt mer i fjor, litt i år osv. Nei, som en person tok han bolig hos meg. Jeg fikk den hele And – den tredje person i Guddommen – treenigheten selv ved den tredje person.

Og nå er vi ved sentrum i vårt emne: Å bli fylt av Ånden er ikke at jeg får mer av den Hellige And, men at Ånden får mer av meg – får større plass hos meg i mitt hjertes – tempel – får brede seg ut, om dere vil tilgi et slikt uttrykk her.

Så forstår vi det: vi behøver ikke be om å bli fylt av Anden. Han er som luften som fyller det rom som ryddes for den. Bare gi plass, så er luften der. Eller som lyset som fyller siderommet når veggen rives ned. Å bli fylt av Ånden har noe med opprydding å gjøre, har noe med nedrivning av vegger å bestille.

I stedet for å be om den Hellige And, skal vi be om å bli så bøyet og sønderknust som kristne at vi er villige til å rydde opp, rydde vekk det i vårt hjertes tempel som hindrer Ånden fra å ta det helt og fullt i besittelse.

Se, det er noe ganske annet enn å oppløfte sin røst i forsamlingen og be om hans fylde.

Det første høres både fromt og gudhengivent ut. Det siste krever vårt hjerteblod.

Ånden fyller altså det rom, den plass han får hos oss. Og for å bli i bildet Paulus bruker om templet, så har det mange rom og fløyer. Slik er altså ditt og mitt hjerte. Og spørsmålet kommer: er der noen rom, noen fløyer som er stengt for den Hellige And? Eller for Jesus? Om du heller ville vi skulle si det slik.

Har han fått alle nøklene? Eller er der rom som er stengt for ham – nøklene er i din egen lomme, i mine egne gjemmer? Ånden tvinger seg aldri vei eller adgang til noe rom i hjertets tempel. Kan hende får vi her lov å bruke Åpenbaringsbokens ord: *“Se, jeg står for døren og banker. – Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg”* (Åp 3, 20).

Bibelen skjuler for oss hva han sier der utenfor en menighetsforstanders stengte dør. Men en ting vet vi: det er den bedrøvede som taler – den utestengte: Fikk jeg bare adgang til alle rom i ditt liv, fikk jeg bare alle nøklene, så skulle du få oppleve kristenlivet i hele dets fylde, rikdom og glede.

For kan hende er det nettopp slik det har gått med oss: Det begynte med at hele templet ble hans bolig, og var det lenge. Men så kom det en annen tid for deg. Du tillot ting i ditt liv som Ånden bedrøvedes over, som gjorde hans bolig uren. Han pekte på det, talte med deg om det ofte og lenge når du ble såpass stille at han slapp til. Men du ville ikke erkjenne at det var galt, ville ikke bøye deg. Så måte Ånden trekke seg tilbake fra det tempelområdet i ditt liv. Du ønsket ikke hans innblanding der. Nettopp slik har det kan hende gått for så mange av oss. Og – om vi fortsatt får lov å bli i Skriftens

eget bilde – til slutt var Ånden fortrent til et av templets hjørner. Resten ville vi herske over selv.–

Og kanskje får vi lov å si det slik nå når det gjelder deg og meg: Å bli fylt av den Hellige Ånd er å frigjøre ham i hjertets tempel – at

han får lov å reise seg fra sin forkrøping og borttrengthet i mitt liv – atter får lov å ta hele templet i besittelse.

“Fra “Åndens tempel”, Gry forlag 1969) □

Faderfavnen

AV C. O. ROSENIUS

“Da han ennå var langt borte, fikk faren se ham. Han fikk medynk med ham, løp ham i møte, falt om halsen på ham og kysset ham”(Luk 15,20).

Makeløse, guddommelige tilgivelse! Hadde ikke faren god grunn til å si: Gå din vei, uverdigg og utskjemt som du er. Arven din har du ødelagt, og barneretten har du forspilt. Men nei! Ikke med et eneste ord bebreider han sønnen for det han har gjort. Heller ikke krever han den minste erstatning. Men han ifører ham straks den beste kledningen, gir ham ring på fingeren, sko på føttene og lager til en velkomstfest for ham i hjemmet!

Slik har Jesus selv skildret for oss hvordan Guds tilgivelse er. Det var ikke dette at sønnen

kom hjem som gjorde farshjertet forsonlig mot ham. Nei, farshjertet var uforandret, fullt av tilgivende kjærlighet også under sønnens fravær og dype fall i grove synder. Det var alt på forhånd helt ut forsonet. Men han som gikk bort, hadde ingen nytte av det, før han vendte hjemover.

Dette sier oss at Gud er forlikt – også med de ugudelige, vantro og uomvendte. Jesus har på en dag tatt bort også deres synder. Også for dem er syndenes forlatelse og den beste kledning ferdig, i Jesus. Kristi rettferdighets skinnende, hvite drakt har alt lenge vært ferdig for dem, og den venter bare på å bli mottatt.

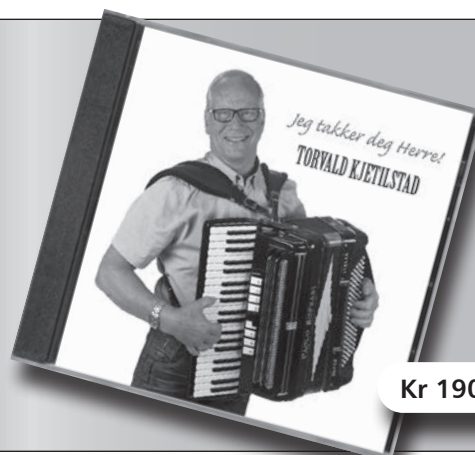
(Fra Kristus – vår rettferdighet. 19. dag) □

CD

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

Overtalelse eller overbevisning?

AV GUTTORM RAEN

Har mange forkynnere i dag har glømt den vesentlige forskjellen som det er mellom disse to? Det kan en lett få inntrykk av.

Begge deler er omtalt i Bibelen. Kristen forkynnelse skal være overbevisning. Det er hovedsaken i Den Hellige Ånds gjerning: *“Når han (talsmannen) kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom»*, sa Jesus (Joh 16,8). Og apostelen Paulus omtaler forkynnelse oppgave slik: *“Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære”* (2 Tim 4,2).

Overbevisning kommer ikke av menneskelig kløkt og styrke eller vitenskap, men av åndskraft: *“Og da jeg kom til dere, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller visdom da jeg forkynte dere Guds vitnesbyrd. For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet. Jeg var hos dere i svakhet, under stor frykt og beven, og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis, for at deres tro ikke skulle være grunnnet på menneskelig visdom, men på Guds kraft”* (1 Kor 2,1-5).

Kristen forkynnelse skal være overbevisende fordi den er et budskap som kommer fra Gud, som ved loven dømmer menneskers synd i deres hjerte, og som viser friheten i Kristi evangelium (jf. Heb 4,12-15).

Overtalelse, på den andre siden, er grunnlagt på menneskers virksomhet: Veltalende ord, kanskje inntrengende appell, blendende framtreten. Det ser vi av hva Paulus skriver i 1 Kor 1-2.

Hvor mye av dagens forkynnelse er det ikke som er preget av at en tar sikte på å overtale mennesker i stedet for å overbevise! Det legges

vinn på å skape en ramme som skal gjøre folk mottakelige – med musikk, stemning og former som fører til psykologisk utløsning, og så videre. Det tales lettforståelig, med tidsaktuelle og gjerne humoristiske bilder og uttrykksmåter. “Vanskelige” emner unngår en å komme inn på. En vet hvordan en skal få tilhørerne til å bli grepet – eller “provosert”, om det er hensikten å vekke debatt. En er redd for å skape skyldfølelse som kan føre til “mindreverdighetskompleks”, men ikke foreskrive bestemte opplevelsesmønstre eller for å appellere til stadig større aktivitet. Det er viktigere å få alle til å føle seg inkludert, enn å få fram hvilken veiledning Bibelen gir. Det kan saktens bli sagt mye godt og aktuelt, men det ligger mest på det allmenmenneskelige plan.

Vi synes kanskje dette er satt på spissen, men det er jo slik Bibelen gjør det – for å få oss til å tenke over hva det gjelder. Det betyr ikke at det nødvendigvis er en absolutt motsetning mellom naturlige forutsetninger og åndelig virksomhet (jf. eksemplet i Apg 18,24flg). Men det er livsfarlig for det åndelige livet dersom ikke det er Guds ords overbevisning som står i sentrum, og som preger det hele.

Selvsagt går det an at en som har naturlig talegave, kan bli forkynner. Men en sann kristen forkynner blir han ikke uten at han får en nådegave til det som Den Hellige Ånd bruker.

Det er med god grunn pekt på at det er krise i forkynnelsen i våre dager. Den kommer langt på vei til uttrykk gjennom en slik forskyvning som vi har pekt på ovenfor. En har ikke lenger tillit til at den “gamle”forkynnelsen om synd og nåde og Kristi kors strekker til for dagens

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

mennesker. Men forandres dette, da er det i virkeligheten ikke lenger tale om forkynnelse til sann kristendom (se 1 Kor 1-2!). Så alvorlig er saken.

Den utglidning som har foregått i kirke og organisasjoner i seinere år, har nøye sammenheng med en utvanning av solid bibelsk veiledning. Selve holdningen til Bibelens ord er forandret på mange måter.

Vi bør ta med den siden at også tilhørerne – som bekjenner seg som kristne – i stor grad har mistet evnen til å skjelne mellom menneskelig overtalelse og åndelig overbevisning. En må stadig ha noe nytt – den “mannaen” som skal

gi næring til vårt åndelige liv inntil vi når fram til det lovede mål i evigheten, er ikke god nok lenger.

Men det er om å gjøre for den som er forkynner, at han får et budskap fra Herren å gå med, og først stiller seg selv inn for Guds ord (Esek 3,10-11, 1 Tim 4,15-16). Og det er viktig for den som skal bli bevart som en troende i verden, at han går og lytter til den forkynnelse som virkelig bringer åndelig mat fra Guds ord, og ikke lar seg nøye med kunstige etterligninger.

(Fra “Bibelsk Tro” nr. 1/1998) □

Lignelsen om såkornet og de fire slag hjertejord

AV AXEL SAXE

Denne lignelse handler om hva som kan hindre og hva som kan fremme Ordets vekst og frukt i den enkeltes liv. Lignelsen handler altså om den enkeltes forhold til Guds ord.

Dette understrekes av at Jesus avslutter med å rope ut: *“Den som har ører å høre med, han høre!”* (v.8 b), samt av den formaningen han kommer med i det siste av de tre versene som følger umiddelbart etter vår tekst: *“Se derfor til hvordan dere hører! For den som har, til ham skal det bli gitt. Men den som ikke har, skal bli fratatt selv det han synes å ha”* (v.18).

Vi har kanskje hørt denne lignelse så mange ganger, at den ikke riktig gjør inntrykk på oss lenger. Da kan det være greit å bli minnet om hva Bo Giertz sier i sin kommentar til Luk 8,18 (“Förklaringar till Nya Testamentet. Första delen. Matteus – Markus – Lukas”, Verbum/Pro Caritate 1984, s. 290f – min overs.):

“Derfor skal man være nøye med hvordan man hører. Ordet er ikke en liten detalje i livet, ikke en spesiell interesse. Det er noe livsnødvendig, noe man ikke kan unnvære og ikke kan la komme i andre rekke. Jo mer man tar

imot, jo mer får man – av innsikt og erfaring, av fasthet i troen og klarhet over det som synes gåtefullt. Men den som tror at han allerede har nok og nøyer seg med det, han mister alt sammen. Dette ordet kan anvendes på jødene overbevisning om at de selvsagt var Gudsfolk, men også på en folkekirkekristen tro på at det er nok å være døpt og konfirmert og fortsatt ha litt barnetro igjen og et ønske om å føre et hederlig liv”.

Guds ord skal bære frukt i våre liv

Det er altså ikke nok at vi vet hva evangeliet går ut på, nemlig at Gud for Jesu skyld vil tilgi oss vår synd. Som det fremgår av Jesu forklaring på lignelsen, så er det meningen at Guds ord skal vokse og bære frukt i den enkeltes liv.

I den evangelisk-lutherske bekjennelse fra 1530, Confessio Augustana, kommer dette til uttrykk i art. VI “Om den nye lydighet” og i art. XX “Om troen og de gode gjerninger”. I den sistnevnte artikkel står det således bl.a. (“Den norske kirkes bekjennesskrifter. Ny oversettelse med innledning og noter ved Arve

Brunvoll” Lunde forlag 1984, s.59):” Bare ved troen gripes syndsforlatelsen og nåden. Og fordi Den Hellige Ånd blir mottatt ved troen, blir hjertene nå fornyet og får et nytt sinn, slik at de kan bære fram gode gjerninger. Så sier nemlig Ambrosius: “Troen er mor til den gode vilje og den rettfærdige handling”. For uten Den Hellige Ånd er de menneskelige krefter fulle av ugudelige lyster og for svake til at de kan virke gode gjerninger overfor Gud.

Det første spørsmålet vi derfor burde stille oss selv etter å ha hørt Jesu forklaring av lignelsens betydning er: Hvordan får jeg et “vakkert og godt hjerte?” For uten et slikt hjerte, så vil jeg jo aldri kunne ha håp om å “bære frukt” i åndelig forstand, selv om jeg aldri så mye anstrenger meg for å høre Guds Ord og forstå det, for å være utholdende i prøvelser og for ikke å la bekymringer eller pengejag med mer få makten over meg.

Jesus har jo selv sagt: “*Uten meg kan dere intet gjøre*” (Johs. 15,5 c). Derfor må det intet mindre enn et under til, hvis Guds ord skal kunne vokse og bære frukt i den enkelte av oss. Det er dette underet som er beskrevet i Ef 2,8-10: “For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem”.

Jesus vil advare oss mot faren for å falle fra

Men selv om dette underet har skjedd med et menneske, slik at det har tatt imot og forstått evangeliet og har blitt gjenfødt ved Den Hellige Ånd, så advarer Jesus oss her i lignelsen om at det går an å falle fra igjen. I forklaringen hans pekes det således på en kristens tre hovedfiender – djevelen, verden og kjødet – som årsak til at ikke alle som får høre evangeliet forkynt, blir frelst:

v.12: djevelen (Matt 13,19: “*den onde*”; Mark 4,15: (“Satan”), som tar Guds ord bort fra hjertet hos noen av dem som hører det “for at de ikke skal tro og bli frelst”.

v.13: “*prøvelser*” i form av “*trengsel eller forfølgelse for Ordets skyld*” (jf. Matt 13,21 b og Mark 4,17 b) skyldes motstand fra verden, men indirekte også fra djevelen.

v.14: fristelser til å la “*bekymringer og rikdom og livets lyst*” (alt.overs.: “*livets bekymringer og rikdom og nytelser*”) få herske over oss, skyldes kjødet, men indirekte også både verden og djevelen.

Det første spørsmålet denne lignelsen reiser med henblikk på den enkeltes forhold til Guds ord, er altså dette: Har jeg virkelig hørt og tatt imot evangeliet om alle mine synders nådige forlatelse for Jesu skyld? Dette har jeg allerede vært inne på, men det er grunn til igjen å understreke det, for er det noe som djevelen virkelig ønsker å røve fra oss, så er det nettopp vår tro på evangeliets budskap om at “*Alt er ferdig!*”.

To av Lina Sandells ofte sungne bedehus-sanger: “O Jesus, åpne du mitt øye” og “Er det sant at Jesus er min broder” vitner begge om at det ikke er noen selvfølge at vi som kristne lever i evangeliet, men at vi til stadighet trenger å bli minnet om “de skatter jeg i sannhet har!”.

Hva angår dette med trengsel og forfølgelse for Ordets skyld, så har vi vel inntil nå ikke opplevd så veldig mye av dette hos oss. Men rettssaken i Finland siste år mot en kjent lege og kristen politiker og en biskop i Finlands evangelisklutherske folkekirke er ét av tegnene på at åpen kristenforfølgelse kan være rett rundt hjørnet også her i Vesten. Et annet er jo det lovforslaget mot såkalt konverteringsterapi som snart skal tas opp til behandling i Stortinget.

Men for mange av våre trossøsken rundt omkring i verden, så har kristenforfølgelse jo lenge vært en daglig realitet, som de bare må leve med. Forhåpentligvis klarer de å ta til seg hva Paulus skrev fra sitt fengsel i Roma til menigheten i Filippi: “... *dere har fått den nåde, ikke bare å tro på Kristus, men også å lide for ham*” (Fil 1,29).

Denne innstillingen hadde apostlene

tydeligvis etter Pinsedag, for etter at Rådet i Jerusalem hadde latt dem avstraffe offentlig ved å hudstryke dem, så *“gikk de bort fra Rådet, glade over at de var aktet verdige til å bli vanæret for Navnets skyld”* (Apg 5,41).

De største fristelsene for kristne i vår del av verden

Mer aktuell for oss er vel imidlertid Jesu advarsel mot å la *“bekymringer og rikdom og livets lyst/nytelser”* få makten over oss, fordi det vil kunne kvele Ordets liv og vekst i den enkelte. Det er i samme ånd, når apostelen Paulus formaner oss til som kristne å ha et evighetsperspektiv på alle de timelige forholdene vi til daglig lever i: *“Men det sier jeg, brødre: Tiden er kort! Heretter skal de som har hustru, være som de som ikke har, de gråtende som de som ikke gråter, de glade som de som ikke gleder seg, de som kjøper, som de som ingenting eier, de som bruker verden, som de som ikke bruker den. For denne verdens skikkelse forgår”* (1 Kor 7,29-31).

Denne måten å leve på er i samklang med Jesu ord om at hans disipler ikke er *“av verden”*, men skal være *“i verden”* (Joh kap.17). Dessverre har vi som Jesu disipler alt for lett ved å falle i den ene av to grøfter: Enten så skiller vi oss ut fra våre verdslige omgivelser gjennom forskjellige ytre kjenne-tegn, som ikke har noe virkelig grunnlag i Guds ord. Vekkelseshistorien frembyr jo dessverre en del eksempler på dette.

Eller også prøver vi å etterligne verdslige skikker og metoder i størst mulig grad, i håp om at vi derved vil kunne dra andre til Kristus. Et eksempel på dette er såkalte yogagudstjenester, der man ikke gjør det klart at ekte yoga representerer en helt annen religion, som er i sterk motstrid med kristendommen.

Men den store fare for den enkelte av oss er vel snarere, at våre jordiske forhold og daglige gjøremål kommer i fokus i en slik grad, at vi mister det før nevnte evighetsperspektivet av syne. Det er jo slik vår Herre Jesus i Matt 24 profeterer at situasjonen skal være her på

jorden ved hans gjenkomst på himmelens skyer. Folk skal være så opptatt med jordiske forhold, at gjenkomsten kommer aldeles bak på dem (men ikke på de sant troende, jf. 1 Tess. 5,4).

Allerede på apostlenes tid hører vi jo om kristne som *“vandrer som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen”*, sier Paulus, for *“deres Gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske ting”* (Fil 3,18 b-19).

Her må enhver av oss prøve seg selv i lyset av bla. apostelen Johannes' advarsel: *“Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er ikke Faderens kjærlighet i ham. For alt som er i verden, kjødets lyst og øynenes lyst, og hovmodig skryt av det en er og har, er ikke av Faderen, men av verden. Og verden forgår og dens lyst, men den som gjør Guds vilje, blir til evig tid”* (1 Joh 2,15-17).

Dét, jeg her har prøvet å si om den rette forståelsen av Jesu advarsel til oss om ikke å la *“livets bekymringer og rikdom og nytelser”* få kvele Ordets liv og vekst i våre hjerter, dét kan kanskje best sammenfattes i Paulus' ord i 1 Kor 6,12 b: *“Jeg har lov til alt – men jeg skal ikke la noe få makt over meg!”*.

Eller kanskje enda bedre i samme apostels ord i Gal 5,13: *“For dere ble kalt til frihet, brødre. La bare ikke friheten bli et påskudd for kjødet, men tjen hverandre i kjærlighet”*.

Jesu begrunnelse for å tale i lignelser

Men hvordan skal vi forstå Jesu svar på disiplenes spørsmål om *“hva denne lignelsen skulle bety”* (v. 9). Her i Lukas' versjon går Jesus bare kort inn på spørsmålet om hvorfor han benytter seg av lignelser i sin undervisning om Guds rike: *“Han sa da: Dere er det gitt å kjenne Guds rikes mysterier. Men til de andre gis det i lignelser, for at de skal se og ikke skjelne, og høre og ikke forstå”* (v.10).

Av parallellstedet i Matt 13,11ff. fremgår det klart, at Jesus her siterer noe som ble sagt til profeten Jesaja, da han etter sin store kalls-

opplevelse i templet (Jes kap. 6,1-8) fikk i oppdrag å forkynne for folket sitt, at Gud nå ville forherde dem, slik at de ikke lenger ville være istand til å høre og forstå Guds ord og omvende seg: Og han (Gud) sa: *“Gå av sted og si til dette folket: Hør og hør, men forstå ikke! Se og se, men skjønn ikke! Gjør hjertet sløvt i dette folket, gjør ørene tunghørte og klin øynene til, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene, og slik at hjertet ikke skal forstå og omvende seg, så det kan bli leget”* (Jes 6,9-10).

Det må imidlertid her innskytes, at i den greske oversettelsen av GT fra før Kristus (Septuginta) ble Jes 6,9-10 oversatt slik, at Jesaja skulle forkynne for folket at de nå ikke lenger ville kunne omvende seg, “fordi” de selv hadde forherdet seg (og altså ikke – som på hebraisk – at Gud nå ville forherde dem, slik at de ikke lenger skulle være istand til å omvende seg).

Dette har betydning, fordi Septuaginta-oversettelsen av Jes 6,9-10 er brukt i Matteus-evangeliets versjon av såmanns-lignelsen. Mens Jesus altså her hos Lukas. (og hos Markus) sier at han bruker lignelser “for at” de som ikke vil bli hans disipler, skal bli forherdet (underforstått: av Gud), så blir Jesu bruk av lignelser i Matteus-evangeliet begrunnet med at folket nå har forherdet seg selv (altså “fordi” istedenfor “for at”). Hans Kvalbein skriver imidlertid i sin kommentar til Matteusevangeliet i Bibelverket, at (“det er mulig at begge ordene (fordi, for at) går tilbake på det samme arameiske ord som har begge betydningene”). (Kvalbein, H. “Fortolkning til Matteus-evangeliet Bind II”, Nye Luther/Lunde forlag 1990, s.18). Men uansett, så er det ingen motsigelse her – begge de to versjonene er sanne. For Jesus talte i lignelser til folket, både fordi de selv hadde forherdet seg, og for at de ytterligere skulle bli forherdet. På samme måten var det jo på Jesajas tid: Folket hadde selv forherdet seg – slik det er beskrevet i en artikkel av Kjell Helland i siste nr. av Bibelsk Tro – og det var på bakgrunn av dette

Gud sa at han ville forherde dem ytterligere.

Formålet med Guds forherdelse av folket

Men hvorfor ville Gud ytterligere forherde folket? Her er det naturlig i første omgang å tenke på et av de eksemplene som Paulus drar frem i det avsnitt av Romerbrevet (kap. 9 – 11), der han behandler spørsmålet om Israels utvelgelse sett i relasjon til det faktum at flertallet av jødene jo hadde forkastet Kristus. Jeg tenker på eksemplet med Faraos, som først forherdet seg selv, men som så senere ble forherdet ytterligere av Gud (Rom 9,17-18; jf. 2 Mos kap. 7 – 14).

Paulus viser her til at Gud hadde et bestemt formål med dette, nemlig at (“hans”) navn skulle bli forkynt over hele jorden (v.17; jf. 2 Mos 9,16). Forherdelsen av Faraos hadde altså et bestemt formål i Guds frelsesplan, og ved å dra frem dette eksemplet vil Paulus si at også Guds forherdelse av flertallet av jødene tjener bestemte formål i Guds frelsesplan.

I Johannes-evangeliet 12,37-40 er det således også vist til Jes 6,10, og her sies det likefrem at mange i Israel ikke kunne tro, fordi Gud selv (*“hadde blindet deres øyne og forherdet deres hjerter ...”* (v. 40 a)). Dette minner jo litt om hva Paulus sier om Israel i Rom 11,25 ff. der han taler om *“dette mysteriet ... at forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn”*.

Forherdelsen av jødene folkeflertall er et mysterium

Men apostelen sier altså samtidig at vi her står overfor et mysterium, en hemmelighet. Og som Øivind Andersen skriver et sted i sin kommentar til Rom kap. 9 – 11, så er det “ikke gitt noe menneske å gi et fullgyldig svar” på spørsmålet om “hvordan ... det kan ha seg at Israel måtte forkastes for at verden skulle bli forlikt med Gud” (Andersen, Ø.: “Grunnsannheter til frelse. II. En tolkning av Romerbrevet Kap. 9 – 16, Gry Forlag: Oslo 1971, s. 115).

Når Andersen her taler om at “Israel måtte forkastes (av Gud)”, så bruker han ordet “Israel” synonymt med jødernes forherdede folkeflertall”, slik som Paulus også gjør flere steder i Rom 9 – 11 (9,31; 10,19 +21;11,2 + 7).

Guds forkastelse av jødernes forherdede folkeflertall er omtalt i Rom 11,15, og de forherdede jøder sammenlignes jo her i de etterfølgende vers med “greiner” som har blitt “brukket av”, “et edelt oljetre” pga. deres vantro.

Når Paulus så i Rom 11,25 fortsetter med å tale om at “forherdelse er for en del kommet over Israel”, så er det bare en annen side av samme sak; og begge deler – både forherdelsen og forkastelsen – skal ifølge Skriften

oppeves når “*hedningenes fylde er kommet inn*”, i og med at jødene da som folk vil omvende seg og ta imot Kristus som frelser.

Men la meg avslutte med å sitere noe veldig viktig som Andersen skriver vedrørende Guds forherdelse av mennesker (s.106f):

“Dette ordet (om Guds forherdelse av mennesker) må vi ikke misforstå! Det betyr ikke at Gud forherder et menneske på forhånd slik at det ikke er i stand til å tro. Men her er tale om hva Gud gjør med dem som ikke vil tro”.

Amen. □

MIKKEL VIGILIUS

“Til mann og kvinne skapte ham dem.”

(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka ”Kampen om kjønn” belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgerisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31) □

Troen og kjærligheten er Åndens virkning

AV CARL FR. WISLØFF

“Jesus svarte og sa til ham: om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. -Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen, skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alle ting som jeg har sagt dere.”(Les Joh 14,23-31)

Hvorfor har kirkens fedre valgt akkurat dette ordet som pretekst på pinsedag? Mange har undret seg over det.

For pinsedag – det var jo den dagen da Ånden kom ned over apostlene i et veldig vær; tunger av ild satte seg på apostlenes hoder, og de talte Guds ord med kraft, slik at tusener strømmet sammen. Alle hørte Guds ord i sitt eget tungemål! Tre tusen mennesker ble døpt på samme dag!

Veldige hendinger! Og så leser vi på pinsedag den stillferdige teksten som vi har for oss. Er det ikke litt underlig?

Jeg tror ikke det. Teksten passer i virkeligheten veldig bra.

Hva er pinse? Det er den fest i kirkeåret da vi særlig skulle tale om hva Ånden gjør. Hva skal vi tale om da? Skal vi da bare tale om

svære hendinger slik som de vi leser om i Apg 2? Vil pinse si at tunger av ild og tale i tunger er de viktigste tegn på at Ånden kommer?

Vår tekst i dag handler om å elske Jesus og å gjøre hans vilje. Troen og kjærligheten er det store tema på pinsedag.

Min Far og jeg skal komme og ta bolig hos dere, sier Jesus. Det er Åndens gjerning. Den Hellige Ånd forklarer ordet om Jesus for oss og minner oss om hva han har sagt. Ånden gjør Jesus stor for oss. Joh 16,14. *“Han gir hjertet kraft og evne til å tro på ham. Ja, troen og kjærligheten, det er Åndens gjerning – og det skjer ved evangeliet om Jesus”.*

Store og spesielle ting kan skje i Åndens kraft når og hvor Herren vil. Vi takker ham når det skjer. Men da skjer det til ære for Jesus, ikke for oss.

Troen og kjærligheten, det er Åndens virkning. Til dette føyer Jesus også freden. Den fred som ikke verden kan gi, men som er Åndens frukt hos den som tror på Jesus.

(Fra andaktsboka “Daglig brød», 30. mai, Lunde forlag) □

Kvinnelige prester – hvorfor ikke?

AV JAN BYGSTAD

Den eneste ‘vranglære’ som berettiger til kirketukt i DnK, er å avvise at kvinner har adgang til det kirkelige embete. At det i det hele tatt finnes prester og teologer som fastholder Bibelens ord om at hyrdetjenesten i Guds folk er forbeholdt menn, er blitt utålelig. Trass i at dette gjennom nesten 2000 år har vært felleskristen lære og praksis, og fortsatt er det blant flertallet av verdens kristne.

Moderne feminisme har gjort spørsmålet om kall til prestedtjenesten til et rettighets spørsmål. Dermed forkvakler en sentrale sider både i teologi og kirkeliv. Saken er for det første den – etter Guds ord – at ingen har rett til å bli prest i Kristi kirke, verken mann eller kvinne. Det er kirkens Herre som alene har kallsrett, og han kaller hvem han vil. Hvem er jeg at jeg våger å sette spørsmålsteget ved hans kall? Ved å gjøre

det hele til et rettighetsspørsmål, har en ført inn et fremmedelement i Guds rike: Maktkampen. Det legges et paradigme på kirketenkingen som definerer kirke og menighet inn i marxismens historieforståelse idet Kristi kirke omgjøres til en arena for kamp mellom undertrykte og undertrykkere likesom i verden for øvrig.

Også det bibelske budskap redefineres etter denne malen: Apostler og profeter beskyldes for å være bundet av samtidens forestillinger. Av denne grunn mener en at Bibelen gjenspeiler et patriarkalsk, og dermed kvinneundertrykkende samfunn både i sitt verdensbilde, gudsbilde og menneskesyn. Likesom kirken må befri fra undertrykkende strukturer, må Bibelen derfor også renses for sine kvinneundertrykkende forestillinger. Konsekvensen er at Bibelen ikke er å anse som Guds ord, men i stedet er uttrykk for mannlig selvhevdelse og maktfullkommenhet. Pauli ord som klart fremholder at hyrdeembetet ikke skal bekles av en kvinne (1Kor 14,34ff; 1Tim 2,12ff), forkastes ettersom slike bibelord bare tjener til å avsløre mannssjåvinismen hos apostelen.

For det andre er aksept av kvinners prestatetjeneste et angrep på bibelsk skapelsesteologi. En forneker med dette at når Gud skaper mennesket som mann og kvinne – hannkjønn og hunnkjønn – har dette noen som helst teologisk betydning. I motsetning til dette begrunner apostelen Paulus sin undervisning om saken nettopp i skapelsen, ikke i tilfeldige forhold i samtiden. Og er det skapelsesteologi, er det noe som av Skaperen gjøres gjeldende for alle tider og på alle steder. Når vi ikke vil bøye oss for dette, fratras Gud definisjonsmakten over virkeligheten. En raserer det fundamentale i troen – at Guds ord er det som skaper virkelighet og konstituerer virkelighetsforståelsen.

Når mennesket tilraner seg definisjonsmakten over tilværelsen, er det uttrykk for det sentrale i syndefallet: *“Dere skal bli likesom Gud!”* (1Mos 3,5). Når en hevder at Bibelens ord om skaperordningene er betinget av

antikkens patriarkalske samfunn, er en blind for at det er vi som er betinget av vår samtids forestillinger. Det er her tale om den hybris som har dominert den moderne kultur helt siden opplysningstiden: Vi tror vi vet så meget bedre enn fortidens mennesker – apostler og profeter inkludert.

For det tredje må det understrekes at den gudskapte differensiering som ligger i kjønnene, intet sier om menns og kvinners verd. Både mann og kvinne er skapt i Guds bilde. Og skapelsesberetningen i 1Mos 2 sier tydelig at når kvinnen skapes, er hun Adams like (kap. 2,18b). Dette likeverd gjelder også i frelsen (Gal 3,28). Likt verd betyr imidlertid ikke likhet: Mann og kvinne er skapt ulike fordi de av Skaperen er tiltenkt ulike kall og tjenester. Både saklig og logisk er det uvederheftig å påstå at slik ulikhet i seg selv innebærer nedgradering av kvinnens verd eller er uttrykk for undertrykkelse. Eksempelvis anvendes en hammer og en skiftenøkkel for ulike oppgaver. Den ene er ikke mer “verdifull” enn den andre. Slik også med den differensiering som Gud har gitt i skapelsen. Og som likeledes gjøres gjeldende i den kristne menighet: Kirken er “Kristi legeme” (1Kor 12; Ef 1-2). Og her skriver Herrens apostel: *“Legemet er jo heller ikke ett lem, men mange. Om foten skulle si: Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med*

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

til legemet! – så hører den like fullt med til legemet. ... Dersom hele legemet var øye, hvor ble det da av hørselen? ... Men nå satte Gud lemmene, hvert enkelt av dem, på legemet, slik som han ville”(1Kor 12,14-18).

De ulike plasseringer på legemet gir ikke lemmene verken mer eller mindre verd. Å hevde at når noen ikke er gitt visse kall eller oppgaver i Kristi legeme, da er det uttrykk for at vedkommende er mindre verdifull, er en kortslutning. I Guds rike tenkes det motsatt: De “små”er de største (Matt 18,1-14), den som vil være størst, skal være de andres tjener (Matt 20,25ff).

Så kunne en spørre: Hva da med de kvinner som sier at de har kall til å bli prest? Svaret på dette spørsmålet gir seg i et annet spørsmål: Hvordan kjenner vi Guds vilje, hvor taler Gud? Her lyder svaret: Gud taler til oss i sitt Ord – i Den hellige skrift. Vi får ikke vite Guds vilje gjennom å lytte til våre egne hjerter. Å søke eller finne Guds tale og vilje i eget hjerte, kaller Martin Luther “svermeri». Gud kaller ingen i strid med det han har sagt i sitt Ord, i Den hellige skrift! Ordet, Ordet alene, definerer kirke og menighet, tro og tjeneste.

Den Nicenske trosbekjennelsen begynner tredje artikkel med å fremholde kirkens vesen

som skapt av Gud ved Ånden: Kirken er “én, hellig, allmenn og apostolisk». Kirkens apostolitet definerer kirkens vesen. Kirken er apostolisk fordi den tror, lærer og bekjenner som apostlene. Den kirke som ikke gjør dette, er ikke apostolisk, og derfor heller ikke en sann kirke i bekjennelsens forstand.

Dette hovedpoenget setter striden rundt embete, kjønn og samliv i perspektiv. Herrens apostler er bemyndiget av Jesus selv når han sier: “Den som hører dere, hører meg; den som forkaster dere, forkaster meg”(Luk 10,16). Vi kjenner ikke verken Faderen eller Sønnen uten gjennom apostlenes vitnesbyrd. Derfor er deres vitnesbyrd kirkens grunnvoll (Ef 2,20). Fordi apostlenes ord i denne sak er så tydelige, er dette et lærespørsmål og intet adiaforon. Og fordi det har så dyptgripende implikasjoner, har det også kirkesplittende betydning.

Når Den norske kirke følger samfunnsutviklingen og legger vinn på å være politisk korrekt i alt som har med kjønn og samliv å gjøre, er den styrt av menneskefrykt og menneskebehag og ikke av gudsfrykt. Den er blitt en vranglærende kirke.

(Artikkelen har vært publisert i Dagen tidligere) □

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Kr 100 + frakt

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

Forfølgelsen kommer nærmere

AV KJELL SKARTVEIT

“Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige byen, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Og jeg hørte fra tronen en høy røst som sa: “Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som en gang var, er borte.»

Han som sitter på tronen, sa: *“Se, jeg gjør alle ting nye.”* Og han la til: *“Skriv det ned, for dette er troverdige og sanne ord.”* Så sa han til meg: *“Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Jeg vil gi den tørste å drikke av kilden med livets vann som gave.”* (Joh 21,1-6)

Vi er fortsatt i det som kalles åpenbarings-tiden, og det handler om hvem Jesus er. Jesus la aldri skjul på at det å følge ham og at livet som kristen kunne medføre vanskeligheter, også forfølgelse. Hva vi bør forstå, er hvorfor samfunn forfølger oss, hva som gjør at noen ikke tåler det vi forkynner og hvordan vi vil leve.

Organisasjonen Åpne Dører har kommet med sin årsrapport om forfølgelsen av kristne i verden. Og situasjonen er stort sett som før. Det er i muslimske og kommunistiske land situasjonen er verst, og ingen steder er situasjonen verre enn i deler av Nigeria. I 2022 ble 5014 kristne drept i Nigeria. Samtidig advarer Åpne Dører om at den islamistiske voldsbølgen som herjer i Nigeria er i ferd med å spre seg.

Kristne i Nigeria frykter ikke bare volden. I 2022 opplevde kristne i følge Åpne Dører en nesten fordobling i antall kidnappinger. 4726 ble kidnappet i fjor. Disse kidnappingene er svært destruktive. Krav om løsepenger utarmer

økonomien, familier blir ødelagt og hjelpearbeidet stopper opp. Samfunnet ødelegges av frykten for hva som kan skje. I følge Åpne Dører er landet i ferd med å kollapse under islamistisk vold.

Men det er ikke bare i muslimske og kommunistiske land at situasjonen er ille. Også i et kristent land som Mexico er kristne utsatt. Der kommer trusselen fra kriminelle gjenger.

Åpne Dører skriver at det anslagsvis er 150 organiserte kriminelle gjenger i Mexico som er finansiert av mektige narkotikakarteller, og at kristne som bor i deres territorier risikerer å bli et mål for dem. Spesielt kristne ledere kan sees på som en trussel mot en gjengs autoritet. Når kristne nekter å gjøre det en gjeng krever, eller uttaler seg mot forbrytelser, kan kirken fort bli oppfattet som en fiende. Den politiske ustabiliteten og mangel på straffeforfølgelse, bidrar til at flere pastorer og prester har blitt kidnappet og holdt for løsepenger, utsatt for vold eller drept.

Åpne Dører viser til flere årsaker til at kristne utsettes for forfølgelse, de kommer også inn på sekulær intoleranse.

Denne drivkraften kommer fra myndighetene og radikale sekulære medier og institusjoner. Den kan primært være ment å hindre radikale religiøse grupper, men kan i sin konsekvens også ramme religionsutøvelse i videre forstand. Utdanningsinstitusjoner, for eksempel i utviklingsland, som mottar støtte fra sekulære institusjoner, opplever i økende grad at de presses til å undervise med basis i en sekulær tenkning fremfor en kristen.

Det interessante er at Åpne Dører ikke nevner hva som finner sted i det sekulære Vesten, handlinger som ikke er forfølgelse i tradisjonell forstand, men som gjør livet vanskelig for dem som rammes, og som rammer både kristne og motstandere av tidsånden generelt.

Hvor plasserer man J.K Rowling, Kathleen Stock eller vår egen Tonje Gjevjon i slike undersøkelser? De rammes av den samme intoleransen som kristne. Er det frykten for den samme sekulære intoleransen som gjør at Åpne Dører ikke rapporterer om deres situasjon? Det er nemlig interessant at den sekulære intoleransen rammer enhver som vil holde på en fornuft basert på sannheten, og der finner man både hos kristne og ateister. Men det er mulig det farlig å kritisere denne intoleransen. Forsvarer man dagens opposisjonelle i Vesten, blir man automatisk en kontroversiell politisk aktør, og da er det lettere å snakke om islamister i Afrika eller narkotikakarteller i Mexico.

Det er alltid lettest å forholde seg til hendelser som finner sted langt borte, og som inkluderer bruk av virkemidler vi ikke ser som mulige i vårt eget nabolag. Men for de som rammes, er tapet av inntekt kombinert med sosial utstøtelse ille nok. Straffelovens §185 kan i en slik sammen-

heng brukes til å nekte mennesker både politisk og religiøs ytringsfrihet, og forslaget til forbud mot konverteringsterapi vil ramme både den som ønsker en ny retning med sitt liv og de som forkynner en annen etikk enn postmodernismens normkritikk.

Vi kunne også hevet blikket og sett på nasjonsnivå. Hvorfor er plagingen av land som Polen og Ungarn politisk akseptert? Hvis Åpne Dører skal bevare sin troverdighet, må de også være våkne for det som finner sted i Vesten. Det er ingen som frykter islamistisk vold i disse statene, men vi gjør det i resten av Vest-Europa.

Det er interessant at kristne forfølges i land vi oppfatter som samfunn "med utfordringer", og at kristendommen som tro står i opposisjon til undertrykkelse og kriminalitet. Da er det kanskje på tide å stille spørsmålet om ikke kristendommen også er en forutsetning for den sivilisasjonen vi ønsker å ta vare på. □

Kirkedrama

AV FRANK JACOBSEN

Om kirkehistoriens største drama: Hvordan Satan forsøker å erstatte kristendommen med noe som ligner

“Men vakt dere for de falske profeter, som kommer til dere i fåreklær, men innvortes er glupende ulver! Av deres frukter skal dere kjenne dem; kan en vel sanke vindruer av tornebusker eller fiken av tistler? Slik bærer hvert godt tre gode frukter, men det dårlige tre bærer onde frukter. Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem av deres frukter. Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje. Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet

onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn? Og da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent dere; vik bort fra meg, dere som gjorde urett!” (Matt 7,15-23)

Dette dreier seg om “falske profeter”.

Mange slags kristendom

Litt historie:

I kirkens første århundrer dreide kampen seg hovedsakelig om kirkens eksistens i verden. Den ble stadig forbudt og forfulgt, og de som bekjente troen ble ofte myrdet. “Men jorden kom kvinnen til hjelp”, som Bibelen sier (Åp 12,16).

Det politisk ordnede samfunnet, som tidligere hadde søkt å utrydde den kristne tro, gjorde den nå til den eneste tillatte religion. Kristendommen ble statsmaktens religion, og dermed var kirkens eksistens sikret.

Da måtte Satans rike legge en ny taktikk for å komme Kristi frelsesrike til livs, sier Bibelen. Og denne taktikk måtte nå sikte på kirkens indre liv, dvs. troen selv.

I tillegg bestemte Satan seg for det knep som Jesus og apostlene hans beskriver med ordet “forførelse”. Han ønsket rett og slett å lede mennesker bort fra frellestroen ved å gi dem en annen tro – en tro som lignet den kristne tro så mye som mulig, men som likevel ikke førte mennesker inn til Guds frelse.

Til dette formålet valgte han et redskap som heter “anti-kristendom” – en kristendom som skulle se ut som den sanne, men i realiteten erstatte og utrydde den, om mulig.

Allerede Paulus kunne i sine brev advare mot denne formen for kristendom og si at Satan kan vise seg i verden i form av en lysets engel (2 Kor 11,14). Og at hans tjenere kan fremstå som om de var tjenere for Guds vilje og Guds rettferdighet.

Ja, Jesus forutså at denne falske kristendom ville komme i hans navn og i dette navn utføre tegn og under for å virke overbevisende.

Og da vil det komme mange av disse falske former for kristendom, sier han (Matt 24,5).

Så, når vi i dag ser dette brokete bildet av “kristne” kirker og menigheter, er det bare en oppfyllelse av det Jesus forutsa og advarte mot.

Det er rett og slett en del av Satans strategi i dette store historiske dramaet å skape så mange typer kristendom.

Å gjøre Guds vilje – tilsynelatende

Men strategien går lenger. Skriften taler om hvordan denne mangfoldige antikristendommen til slutt vil forenes i et babylonsk samfunn, som vil gjøre situasjonen veldig vanskelig for sann kristen tro - et samfunn som vil være etter hele verdens hjerte, fordi all tro med kristent navn vil bli anerkjent i dette “Babel”, som Bibelen kaller det.

Det er i denne kampen vi finner dem som Jesus her beskriver som “de falske profeter”. De ønsker å lære oss å si “Herre, Herre” til Jesus, men én ting vil de ikke: Å lære oss å gjøre Guds vilje.

Men her opplever vi blant annet den skumle og demoniske falskhet i dette dramaet. For selvfølgelig vil en forfører også gi inntrykk av at han vil lære oss å gjøre Guds vilje. Og her har antikristendommen en stor fordel: Den lærer oss det som vi av vår natur føler er sant og rett!

For hva er egentlig Guds vilje?

Her vil alle mennesker i sin medfødte natur svare: Vi finner for eksempel Guds vilje i Guds lov, de ti bud. Å gjøre Guds vilje er å adlyde hans bud: Å være kjærlig, å være god, å be til Gud og høre og lese hans ord, ikke stjele, begå hor og lyve, ikke å leve for seg selv, men for andre. Derfor har vi en skjult respekt for mennesker som greier å leve etter slike bud og virkeliggjør dem i livet.

CD

”Jesu kjærlighet”
med sang av ungdomskoret Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Men dette er ikke sannheten. I slike gjerninger blir ikke Guds vilje gjort. For Guds vilje er i egentlig forstand bare en ting: At vi kommer til troen på Jesus, slik Guds evangelium lærer (Joh 6,28-29).

Og den troen er så fremmed for vår natur at ingen kan komme til den uten hjelp fra sanne lærere og forkynnere – mennesker som taler og lærer sant om synden, så vi får kjenne og erfare den med livets tunge overbevisning. Og de taler og lærer sant om Jesus, så vi blir kjent med ham og hans død for oss, slik at vi i ham og hans gjerning har alt vi ønsker å rose oss av og eie som vår rikdom.

Kristen og antikristen tro

Nå gir ikke Satans kristendom opp så lett. Siden det handler om å tro, lager han naturligvis også en kristendom hvor det handler om tro.

Skriften forteller hvordan Satan engasjerer verden i alle verdslige problemer: Politiske, økologiske, psykologiske og mye mer. Og så

kommer troen til å handle om å tro på Gud i alle disse spørsmål – det kommer til å handle om å hente håp, trøst, en mening med livet, fremgang og helse, lindring fra problemer i selve kristendommen.

Dette bare for å skjule Guds vilje: Den tro på Jesus som gjør en synder rettfærdig for Gud og gir oss fred med ham slik at han ikke lenger anser oss som fiender.

Dermed utspiller dette store verdensdramaet seg innenfor kirken – denne harde kamp mellom Satans mange former for kristendom og Guds eneste tro på frelse. Et drama som handler om sannhet og løgn i vårt forhold til den levende Gud.

Det er bakgrunnen for Jesu advarsel: *“Vokt dere for de falske profeter”*.

(Fra Nyt Liv nr. 2/2013. Evangelienes skattkammer VIII)

(Oversatt fra dansk av Knut Hegle) □

Vær alltid glade!

AV KJELL DAHLENE

“Vær alltid glade.” 1 Tess 5,16
Kristendom er glede. Evangeliet er det glade budskap. Himlenes rike er å ligne med en konge som ville holde bryllup for sin sønn – gledesfest. Da den tapte sønn kom hjem, holdt de ikke sørgefest over det ødelagte og forspilte, men de begynte å være glade. – Det å bli kristen er å bli virkelig glad. Den som ikke har funnet kristenlivets glede, er ingen frigjort kristen.

Den kristne glede vokser ut av troen på syndenes forlatelse. I noen annen jordbunn kan ikke denne glede vokse. Ser vi på oss selv, på vår svake tro, vår kalde kjærlighet, vårt slurvete liv, blir gleden borte. Ser vi på Jesus og hans grenseløse nåde, kommer gleden.

Guds ord gir oss en befaling om å glede oss. Det er fordi de veier som ikke fører inn til gleden,

er avveier. Guds barn har alltid grunn til å glede seg. Denne gledens kilde er i Gud. Det er hva han har gjort for oss og hva han er for oss som tenner gleden og nærer den.

Skal vi eie denne gleden i vårt hjerte, må hjertet mettes med de frelsesgodene vi har i Kristus. Han er vår Frelser og Herre, livets brød og livets vann, veien, sannheten og livet, vår forsørger og oppholder. Når jeg får se hva jeg har i Jesus, kan jeg ikke annet enn å glede meg i ham.

Derfor er den kristnes glede uavhengig av ytre kår. Vi kan glede oss i Herre også i sorg og harde prøvelser. Nettopp i livets motbakker viser den seg rensket og sterkest. Den viser at kilden ikke er i vårt hjerte, men i Guds, men lagt inn i vårt hjerte som Den Hellige Ånds verk. Derfor knytter gleden og takknemligheten søskenbånd. □

Om ekteskapet

AV ØIVIND ANDERSEN.

“Jesus svarte: Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett. Så er de ikke lenger to; deres liv er ett. Det som altså Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille.”(Matt 19,4-6)

Ingen andre steder møter vi et så opphøyet syn på ekteskapet som i Bibelen. Om synden ikke hadde kommet inn i verden og ødelagt menneskelivet, ville alle mennesker ha levd i ekteskap under sitt jordeliv.

I den himmelske tilværelse er det ikke lenger mann og kvinne, der er det ikke lenger noe kjønn. Der er vi som englene, sier Jesus. Mark 12, 25.

Men i den jordiske del av vår tilværelse er vi altså skapt til å leve i ekteskap. Om synden ikke hadde kommet, ville det ha blitt en naturlig overgang fra den jordiske til den himmelske tilværelse, uten noen død.

Men nå er synden kommet inn i verden og har brakt misbalanse i forholdet mellom mann og kvinne. Men like fullt er ekteskapet en Guds ordning og blir det, så lenge verden står.

Ekteskapet er funnet verdig til slike sammenlikninger som ikke noe annet forhold

på jorden er funnet verdig til. Guds troende menighet kalles Lammets hustru. Når Jesus kommer igjen og forenes med sin menighet, kalles det Lammets bryllup.

Ekteskapet er samliv og samfunn mellom én mann og én kvinne. De to er ikke lenger to, men ett kjød, sier Guds ord.

Synd mot det sjette bud kan derfor skje på to måter. Den ene er å oppløse et ekteskap som består, skilsmisse. Den andre er å overtre skillelinjen mellom mann og kvinne utenom ekteskapet.

Skilsmisse er synd! Det gis bare ett unntak: Der hvor den ene ektefelle har brutt ekteskapet.

Der er det ikke påbudt skilsmisse. Det beste er om den som har syndet, omvender seg, og ekteskapet fortsetter. Men skjer ikke det, kan det oppløses. All annen skilsmisse er altså synd.

Om både Moseloven og samfunnets lover gir anledning til skilsmisse, sier Jesus at den er synd.

Det Gud har sammenføyet, skal et menneske ikke atskille!

(Fra andaktsboka “Ved kilden”, Lunde forlag 1977, 7. september) □

INDIA-HJELP TIL BETELFORSAMLINGENE

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospital i Anantagiri-jungelen? 1200 analfabete barn, 40 stammer.

Takk for gave på vipps 712003, bank 3030.38.96194, send til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Heradvn. 484, 4462 Hovsherad.

Anfektelse

AV HANS ERIK NISSEN

“Om jeg sitter i mørke, er Herren lys for meg”
(Mika 7,8).

Det snakkes ikke mye om anfektelser i vår tid. Men det betyr ikke at kristne ikke blir anfektet. Satan, verden og vår egen natur kjemper hele tiden mot troens nye liv. Den kampen gjør det ofte mørkt i en kristens liv.

Da kan den åndelige verden føles merkelig fjern. Det er som om Guds ord ikke lenger når inn til hjertet. Tidligere kunne man glede seg over frelsen. Nå har en merkelig sløv likegyldighet fått makt over sinnet. Da kan man gripe seg selv i å lure på om det var bedre å gi opp det hele.

Har du det slik, er du i anfektelsens mørke. Midt i føleløsheten er du ulykkelig. Du lengter etter at ditt åndelige liv skal bli levende igjen. Du har bedt Gud gripe inn, men du synes ikke at han har gjort det. Du spør hvorfor?

En av grunnene kan være at Gud vil lære deg å forstå det Ordet vi har over denne andakten: *“Om jeg sitter i mørket, er Herren lys for meg”*.

Vi lengter inderlig etter å bli hjulpet ut av mørket. Noen av oss kan nok også nevne situas-

joner i livet da Gud førte oss ut i åpent land. Men det er ikke alltid Gud handler slik. Ofte vil Gud noe annet.

Det fikk Mika oppleve. Det fortsatte å være mørkt, men Herren tente et lys i mørket. I stedet for å føre ham ut, åpnet Herren hans øyne for det lyset han allerede hadde tent.

Dette er en herlig virkelighet for Guds barn: at Herren har tent Ordets lys; og det skinner, hvor mørkt det enn blir i verden.

Ved sin gode Ånd ønsker Herren å åpne øynene dine så du ser at – om alt annet vakler – står Guds ord likevel fast.

Det Ordet har Herren lagt i din hånd. Det tilhører deg. Aldri gleder du Guds hjerte mer enn når du midt i din dype anfektelse regner med det som står skrevet. Du føler kanskje ingenting, men hendene dine griper om livets lys, og du holder det fast. Da er håpet tent. Herren er i ferd med å føre deg ut av mørket.

(Fra andaktsboka *“Ett er nødvendig”*, 4.okt. Lunde Forlag) □

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

Guds ufeilbare ord

AV CARL FR. WISLØFF.

Hvordan kunne jeg være viss, trygg i min frelsessak hvis jeg ikke turde tro at Bibelen er Guds sanne ord, som ikke kan svike?

Hvordan kunne jeg ha frimodighet til å vitne for verden om jeg ikke hadde Guds eget ord å vise til? Men det har jeg. Med full indre visshet kan jeg åpne Bibelen og lese fra dens blader, og si til verden: Så sier Herren!

I sin u dødelige “Pilgrims Vandring” forteller Bunyan om Kristen, som gikk og leste i Bibelen: “Er du sikker på at det som står i den boken er sant?” spurte en mann. “Ja, aldeles! For den er skrevet av Ham som ikke kan lyve,” svarte Kristen. Den trygge tillit kan vi ha til Bibelen.

Jeg vil si enda en ting. Jeg kan ikke følge dem som sier at bare det “religiøse og moralske” budskap i Bibelen er ufeilbart, mens “det historiske, geografiske og zoologiske” osv. kan være fullt av feil og misforståelser.

Rett nok har dette vært toneangivende lære hos oss, også blant våre fremste teologiske og åndelige førere. Vi føler oss alle i gjeld til menn som Odland og Hallesby, og kunne ikke drømme om å frakjenne dem plassen blant troens fremste forkjempere i Norge i vårt århundre. Likevel, vi er ikke forpliktet til å være enige med dem i alle ting, og noen av oss har alltid hatt et stille forbehold over visse sider av deres bibelsyn.

For hvem kan fortelle meg med absolutt sikkerhet, hvilke “områder” i Bibelen som er “uvesentlige”?

Gud åpenbarte seg i historien, dvs. han grep inn og gjorde sine store gjerninger til menneskenes frelst til bestemt tid og sted. Ikke for intet taler vi om “frelshistorien”, og med det mener vi den lange rekke av guddommelige handlinger fra fallets dag (1. Mos. 3) til Jesu oppstandelse og Den Hellige Ånds komme. Bibelen forteller oss om alt dette. De hellige Guds menn forteller

oss om det i skrifter som er blitt til under Åndens ledelse. Vi har ikke noe utgangspunkt for å dømme noe av det som feilaktig.

Men akkurat dette er det som nå blir gjort på alle kanter. Vi vet hva som blir sagt: Fortellingen om Adam er en myte. Patriarkene har aldri levet, eller vi kan i hvert fall ikke stole på det Bibelen forteller om dem. Beretningene om Jesu unnfangelse og fødsel er legender. Det har ikke skjedd slik som Bibelen sier. Og så videre. Men vi skulle ikke gå med på dette. Hva var det Kristen sa? “Den boken er skrevet av Ham som ikke kan lyve”.

Jeg leser ikke Bibelen for å lære zoologi og biologi, blir det sagt. Og det er jo helt riktig. Vi leser Bibelen for å bli “vis til frelse”.

Men saken har en annen side. Du skal ikke tale om feil, straks du ser noe som virker påfallende. Møter du under bibellesningen noe som virker uforklarlig, så husk: Du er ikke den første som blir oppmerksom på problemet! Klokere folk enn deg har overveiet dem før, uten å miste troen på Bibelens sannhet. Det kan være en forklaring om du ikke ser den. Og det er ingen skam å la et spørsmål stå åpent.

(Fra Bibelsk Tro nr. 3-1999) □

BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

19. – 23. juli 2023

Tema: "Intet i meg, alt i Jesus"

Talere: Øyvind Samnøy og Gunnar Holth

Onsdag 19. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Åpningsmøte. Samnøy taler. Holth avslutter møtet

Torsdag 20. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 11.00 Familiemøte. Samnøy taler

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Sangsamling. Sanger av C. O. Rosinius. Holth leder

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Holth taler. Et viktig møte, Salme 85,11a

Fredag 21. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Samnøy taler.

Kl 09.30 Elias Østerhus har barne/ungdomsandakt

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Sangsamling. Sanger av Sigvard Engeset. Holth leder

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Samnøy taler.

Lørdag 22. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Holth taler. "Og jeg så den hellige stad," Åp.21,2

kl.09.30 Elias Østerhus har barne/ungdomsandakt

Kl 12.30 Middag

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Samnøy taler

Kl 21.30 Forfriskninger. Frie vitnesbyrd. Holth leder

Søndag 23. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Nattverdmøte v/en fra komiteen

Kl 11.00 Møte. Samnøy taler. Holth avslutter møtet

Kl 12.30 Middag med avslutning

Priser for 2023: Døgnpriser: Voksne kr 675, ungdom 13-19 år kr 395, barn 5-12 år kr 225, Familie maks kr 2200. Loftsrom kr 550. For vask av rom betales kr 270. Campingvogn/bobil og telt kr 215 pr døgn. Ta gjerne med laken, dynetrekk og putetrekk. Leie av trekk koster kr 160

Priser for enkelte måltid: Voksne: Frokost kr 150, middag kr 215 og kveldsmat kr 150.

Ungdom: 13-19 år: Frokost kr 110, middag kr 160 og kveldsmat kr 110.

Barn 4-12 år: Frokost kr 75, middag kr 110 og kveldsmat kr 75.

Dersom de som bor i Campingvogn/bobil og telt inntar alle måltid i spisesalen, betales ikke leiepris for Campingvogn/bobil og telt.

Info/påmelding:
e-mail: btpost@bibelsk-tro.no
(eller Jarle Goa, mobil: 48008507)

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2023.
I tillegg får du nr 5 og 6 av 2022.

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales: Se side 31

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Asbjørn Aavik (1902-1997)

Født i Aavig i gamle Spangereid kommune (nå Lindesnes) En av Norges største forfattere av misjonsbøker. Skrev 44 bøker

Axel Lundholm Saxe

Født i Danmark 1955. Cand.teol. fra Københavns Universitet 1987. Ord. misjonsprest 1989. Vik.res.kap. Odda 1990-1991. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke 1991-94. Bibliotekar/ Arkivleder på Gå Ut Senteret 1994-2001. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001-2002. Dokument/ arkiv-utdanning 2004-2006. Ansatt i Skatteetaten 2006-2019.

Carl Fredrik Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Christian Scriver (1629-1693)

Tysk prest og forfatter

Francis August Schaeffer (1912-1984)

Amerikansk teolog, filosof, apologet og pastor.

Frank Jacobsen (1931-2013)

Dansk prest og forfatter

Guttorm Raen (1942-2005)

Misjonsskolen på Fjellhaug 1962-66. Teologisk embetseksamen i 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967-83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe. Medredaktør i Bibelsk Tro fra 1992 til sin død i 2005.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Jan Bygstad

Født 1952 i Oslo. Cand. theol. fra MF !0 år kapellan i Bergen domkirke Fra 1990 til 2002 kapellan i Landås kirke. Fra 2002 prest i DELK, Bergen Formann i For Bibel og Bekjennelse (FBB)

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/ rektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå frittsforkynner.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedrifts-økonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Pør Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Trygve Bjerkheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

Willy Abelsnes (1939-2015)

Norsk prest og salmedikter

Bivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	07. mai	11.00	Ole Laurits Tønnesen
Søndag	14. mai	11,00	Arvid Bjerga
Søndag	21. mai	11.00	Endre Østerhus

27.- 29. mai. Møter i pinsen. Odd Eivind Stensland. NLL

Søndag	04. juni	11.00	John Peder Samdal
Onsdag	07. juni	19.30	Bibelgruppe
Søndag	11. juni	11.00	Alfred Salte
Søndag	18. juni	11.00	Elias Østerhus
Søndag	25. juni	11,00	Terje Thorsen
Søndag	02. juli	11.00	Jon Olav Østhus
Onsdag	05. juli	19.30	Bibelgruppe

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532

Returadresse:
Postboks 67
4349 Bryne

Me tenkjer på landet

Av Trygve Bjerkrheim

Herre, hav takk for vårt heimland.
Me fekk det så fint og so fritt.
Kor stort å få seia at Noreg,
det landet er ditt! Det er mitt!

Me fekk det med skogar og sjøar.
Me fekk det med fjordar og og fjell.
Me fekk det med lauvkledde lider,
med flyer og fossande vell.

Me fekk det med sommar og vinter,
med haust og den venaste vår.
Me fekk det med sol og med stjerner,
med nordlys og nysnøen klår.

Me fekk det med tusentals heimar,
med unge og gamle, og born.
Me fekk det med tonen fra himlen.
Det kimar frå korsprydde tårn.

Me takkar deg, Herre, for Noreg.
Kor stort at me her skal få bu!
Kor sælt at me her skal få anda
i kjærleik, i von og i tru!